

Dom kommer fortsätta skälla
Fortsätta långt efter dom blivit hesa

jag tänker på när vi lekte
när vi levde
tystnaden
allt där ute
jagas
jagar
vänder sig emot mig
det trygga
klär av mig
lägger mig ned
tills jag inte kan mer
jag tänker på dom gånger jag inte förstått mitt sammanhang
jag tänker på dom gånger jag gjort så fel att min plats kunde bli någon annans
jag tänker på dom gånger jag gjort så fel att min grund skakats om
platsen är inte gjord för mig
jag passar inte in
jag är inte gjord för att vara här
jag tänker på när jag gjort dig så fel att vår grund skakats om
jag tänker på när jag gjort dig så fel att vår plats inte längre fanns
jag blir omringad av det jag utnyttjade
jag är platsen jag byggt, förstört
jag bara observerar för att lära, för att inte behöva
jag sitter och väntar in bytet för att få styra
jag som inte längre styrs
jag är på väg över muren igen för att komma tillbaka till dit ingen jagar mig
där bara tanken fanns
jag tänker på när vi lekte när vi levde

Utan mål eller någon vidare anledning egentligen mer än behovet, en längtan. Att inte längre ta ansvar eller i alla fall för dom vardagliga sakerna, det är ett annat ansvar, ett samarbete mellan platsen och mig. Att fungera på ett sätt som gör att jag kommer framåt och platsen står kvar. Jag bestämde mig redan dagen innan, det måste man, annars blir det liksom ingenting av det. Man fastnar vid någonting annat, någonting enklare. Något som inte kräver.

Längtan efter en plats jag inte kan få någon annan stans. Längtan efter att kunna igen, berätta om allt det som inte går att finna på annat sätt. Att inte behöva förstå, passa in eller anpassa mig till det jag inte valt att ha runtom mig. Platsen ska få stanna kvar och få mig att komma framåt.

Det jag vet är att jag måste över bron. Där vattnet lyder vad som bestämts. Där lingonen växer så dom trillar över kanterna. Där ormarna ligger och solar sig i värmen, jag skrämmer dom alltid om jag går för fort, med tålmod och försiktighet ligger dom kvar i ro. Över till den sidan. Jag kan igen. Känner friheten. Här finns också ansvaret för allt som var, för allt som är och allt som kommer att vara. Över spåren från maskinerna, som skapats för att tjäna mer pengar eller för att rensa upp på den till synes orörda marken. Landskapet blir tydligare och jag kan se så mycket längre än innan när all växtlighet är borta men jag känner inte igen mig längre. Det som skapats bara för att tjäna pengar eller för att göra saker och ting lättare finns här, jag måste gå förbi det, jag får inte känna igen det, om jag följer det kommer allt jag skapar bara bli vägar och trottoarer, inget för någon, bara för alla.

Förbi stenröset som rasar när jag försöker klättra upp för det. Ett inbyggt försvar mot inkräktare, en fälla mot mig som för ivrig besökare som vill upptäcka alla delar av denna plats för snabbt, allt på en gång. Jag tar ändå alltid ett steg åt det hållet, testar, faller ner. Någon gång måste jag väl kunna komma upp men än så länge får jag gå förbi. Allt detta längs ån, där jag har samlat på djur, försökt balansera, blivit blöt. Utmanat och utmanats. Jag måste få försöka och testa, hitta saker, samla in. Allt jag tycker är spännande, utmana det som inte går och trotsa det som inte vill.

Lite längre ner där ån breder ut sig badar jag när ingen ser. Då är jag fri, helt fri, om jag är helt fri eller om jag bara tror det, det är fint att låtsas i alla fall.

Vetskapen om att ingen ser eller kommer att se, ingen kommer någonsin få veta något gör det möjligt för mig att vara helt naken, göra det jag vill och känna vad jag nu känner.

Genom några kronverk längre fram strålar solen på ett speciellt sätt, en liten upplyst scen som jag måste se närmare på. I dessa strålkastare vill jag stå, till skillnad från dom flesta andra. Här är jag välkommen. Någon har någon gång lagt två stockar över ett litet vatten så jag kan komma över. På andra sidan måste jag hoppa från grästuva till grästuva för att inte bli blöt. Tanken om att hålla mig torr försvinner ganska snart. Det finns liksom viktigare saker, betydligt viktigare saker att tänka på. Att upptäcka. Att förstå. Visst, det är kallt men det är som att nyfikenheten är den känslan som tar över, det finns inte plats för någon negativ jobbig känsla här.

En liten ö, omringad av alla dessa grästuvor och vattenpölar. Fast mark. Fötterna och skorna är kalla och våta, det sticker nästan i fötterna av kylan. Jag tar av mig skorna och hänger upp dom i en gren så dom får torka lite i solen.

Skorna åker inte på igen, upptäckten av närheten till jorden när skorna togs av vill jag inte bli av med, det är en till syn av landskapet som jag inte vill ignorera mer.

Fötterna börjar vänja sig. Fötterna blir aldrig riktigt torra. Marken viker inte undan längre. Den berättar, viskar och skriker. Att acceptera är nog det bästa sättet att se och känna det vackra i jorden. Det vackra i mossan, i barren, i kottarna och grenarna som fallit ner från träden för att konstant påminna mig under min vandring. Detta är lika stor del av njutningen som njutningen av värmen från solen, spåren av djuren och känslan av att den enda människan som varit här är jag. Smärtan låter mig veta att jag också hör till, att jag finns. Jag finns lika mycket som allt annat, allt som försöker förstå sin plats och anpassa sig. Anpassa sig på så sätt att den inte tar för mycket skada på sig själv och samtidigt inte gör för mycket skada på det som finns runt om den.

En fallen gran, fallen för, jag vet inte hur länge sedan. En dans av grenar sträcker sig upp mot himlen, kanske ett sista rop på hjälp innan den blev till denna vita gigant som mest liknar en ryggrad.

Det är som att jag är den enda människan som någonsin varit här.

Jag ser spår efter vildsvin, stora jordplättar som rivits upp, jag ser avföring från älg och hare, kottar som ätits av ekorrar. Men inget avtryck från någon människa.

Varför blir det en lättnad? Varför gör det mig lugn att veta eller i alla fall tro att jag skulle vara den enda människan som varit här?

Nånstans vet jag ju att så är självklart inte fallet och blir ännu mer säker på det när jag på, vad som känns för mig som, mils avstånd från civilisation ser en rostig gammal stol, en rejäl, redig stol.

Jag funderar på varför man suttit just här. Antagligen var det mycket lättare att komma ut hit på den tiden stolen placerades här.

Satt någon här för att det var en vacker plats? Hade någon djur här som skulle ses till? Kanske satt någon på jägarpass på just denna stol.

Jag blev inte direkt besviken av detta avbrott från min villfarelse om att jag som människa skulle varit den enda som skulle upptäckt och gått på denna plats.

Snarare väckte den nyfikenhet om vad som hade skett.

Andetag

Våld med längtan någon annanstans.

Plötsligt kommer jag ihåg hur luften smakar, hur härligt det är att röra på stämbanden och att bry mig om andra än mig själv.

Hundarna kommer fortsätta skälla oavsett hur många gånger jag går förbi.
Jag gick förbi så många gånger att jag inte hörde dom längre. Dom fortsatte skälla.
Nu ser vi bara käftarna som öppnas mot oss. Vi räknade varje tand, såg varenda tunga.
Du hade väntat. Jag frågade vad du väntade på. Du väntade på tigandet.
Tigandet.
Dom kommer fortsätta skälla. Men ingenting hörde vi längre. Vi bara fortsatte.
Hundarna kommer alltid att skälla.
Fortsätta långt efter dom blivit hesa.
Hundarna kommer alltid att söka, långt efter dom hittat allt.

men ... måste du?

vadå?

Kan du sluta?

Jag gör ju inget?

Kan du tänka dig att jag ser det på ett annat sätt?

Vad...?

Kan du skicka smöret?

*skjuter smöret så den ena måste stäcka sig lite för långt

Transfetter...

*brer på överdrivet mycket smör på sin macka, tar en stor tugga, ser äcklad ut, men nöjd, brer en till och skjuter tillbaka smöret

Tack, jag är mätt

Det finns skinka med

Mätt...!

Du måste ju äta.

*en besvikelse av någonting som dom båda trodde skulle bli en lycklig stund resten av deras liv.

Städning

Hm?

Damm i hörnen
Jag känner dom

Vem?

Vid det här laget är dom ju som familjemedlemmar

Familjemedlemmar?

En familj hade väl inte varit fel?

Det skulle du nog tänkt på lite tidigare

Jag har alltid velat ha en stor familj!

Alltid?

Alltid.

För sent nu.
För mycket transfetter nu.
För mycket dammråttor nu.

Vart är vi på väg?

Vi sitter bara här?

Ja

Vadå?

Vi får väl plocka in smöret först!

Jo

Aah*tar smöret redo att gå mot kylan

Men sen då?

Sen?

Efter smöret.

Ska du ha mer?

Jag.... Mätt.... * tankar någon annanstans

Juste.. men .. ikväll? *tankar någon annanstans

Ja... då..

Då kanske?

*ser på den andre med förhoppning om att det som sker i kväll ska ta dom någonstans

*tittar tillbaka mot den ene med förhoppningen om att dom ska bli tillfreds där dom är

Kanske sätta på grillen?

Ikväll? *besviken

Ja, revben, majskolvar?

Med smör på?

Och salt!

Hmmm..	Jo..	Jo men vi är ju också där
Trodde vi var på väg	Varför skulle dom bli besvikna?	Du *pekar på ett hörn med mycket damm Och jag *pekar på en hylla fylld med damm
Vi sitter ju bara här	Jo men dom blir ju liksom mindre speciella då	Jag? *pekar på hörnet Du? *pekar på hyllan
Jo men sen	Bara i vägen.	Dom består ju mestadels av hud. Hud från oss.
Kan ju ta in smöret först	Precis, innan fick dom ju bara vara där utan dömande blickar från oss	Äh.
mmm.. familj(viskning)	Oss?	Jo
vad?	Vi som liksom skapat dom	... mm...
Tar fram dammsugarn sen då..	...	Och vi får ju ny hud var 7e vecka eller så?
Just... dammråttorna	Du går vi ju förbi och tänker varje gång när ska vi försvinna egentligen.	*den andre bli otålig med smöret i handen
aa.. dom ja	Snart så	Dammet har legat där flera 7 veckors perioder...alltså flera oss perioder. Där ligger vi dom vi var, dom vi lärt känna. Om vi säger nu att en sån där 7 veckorsperiod precis tagit slut och en ny dammråtta precis uppstått då är ju dom mer oss än vad vi är oss. Jag känner dig mer *pekar på hörnet Än dig *pekar på den andre Du är helt ny i mitt liv.
tror du dom ser oss	Vi?	Jag är väl samma
råttorna?	Dom Dom ...!	Ja, du betar ju dig som samma och låtsas vara den person som bor här med mig men jag vet ju att du egentligen ligger där *pekar på hörnet
Mm	Jo men	Samma som jag alltid har varit
Av damm?	Men?	
Kanske	Det är ju bara damm	
Tror du dom blir besvikna eller glada när dom blir fler?	Men damm. Det är ju vi!	
Fler?	Vi? Vi är ju här Du och jag	

Du behöver ju inte vara det eftersom du egentligen inte är det.

Behöver?

Ja, den gamla ligger ju där

Jag tar fram dammsugaren sen

Är du säker på det då?

Ja!

Kommer du inte sakna ditt gamla jag då?

Kommer du?

Inte särskilt

Bra

Bestämt

Vadå?

Du är ny

Samma.

Ny

mm...

bra

...

Så vart ska vi?

Vart borde vi?

Vart är vi på väg?

Vart är du på väg?

Ska hämta dammsugaren

Smöret först va?

*Den andra upptäcker att smörpaketet ligger kvar i handen

Smöret...

Ja

Man undrar ju.

..

Vem den där nya är

..

Kanske helt fruktansvärd

Får vi ju inte hoppas

Jag har väldigt mycket minnen för att vara helt ny?

Jo... men ...

...

Det får man som bonus

Bonus?

Jo men det skulle bli för svårt varje gång annars.. om man inte fick ha kvar alla sina minnen

Du startar om fast du har ändå alla gamla minnen och erfarenheter kvar

Fiffigt.

Jo.

Jo.

Lättare att utvecklas då.
.. att komma vidare

Jag försöker fly för att bli någonting annat, att inte behöva, bara fungera.
Flykt från det som varit, från det som byggt mig. En vilja att inte fastna.
Flykt till frihet, friheten att få vara sin egen, oberoende på gruppen.
Friheten, den som fanns där så lättillgänglig, som nu är så svår att finna.

Friheten vill vara ensam.
Friheten vill vara sin egen.
Friheten, fångenskap är din närmsta vän.

Att fly är att lämna. Lämna det som fanns.

Om det ens är möjligt att låta allt annat stå kvar medan jag själv glömmer bort
och börja om.

Ett tvång, en genväg att lyda. Ett tvång att passa in.

När jag hissats upp dit jag ska vara, hör jag hemma där utan att klaga, bara acceptera.

Repen där inne drar mig. Förankrar mig till det som jag behövde, så jag inte glider iväg. Ihopkrupen ligger jag naken, utan att tillföra.

Hissar upp mig, ligger fortfarande utan att tillföra.

Oavsett hur mycket jag vill härifrån drar dom mig till sig och jag ger upp, accepterar.

Upphissas till dit jag aldrig kommer ner.

Till dit alla vill att jag ska vara, då hjälper jag gruppen på bästa sätt.

Jag avslutar i tystnad acceptans, kanske uppgivenhet.

Likgiltig.

Tämjaren har alltid velat styra pojken. Han som styrt lejon, vill nu ha ett annat offer. Någonting svårare, någonting som kanske kan bli som honom, någonting som en dag kan bli en konkurrent om vem som ska bestämma. Pojken måste formas till att följa. Till att göra det, som för dom som varit där förut, är rätt.

Det ska vara som det alltid annars har varit. Pojken är där han ska, den som bestämmer, den som ska visa hur pojken ska vara och bli, är där han ska.

Han mötte någon, någon som lärt sig hur man ska vara. Han mötte någon, någon som lärt sig alla regler. Utan att klaga lärt sig att friheten inte längre var hans.

Vi är lejonets rov. Rovet som tvingade oss i koppel, som tämjde oss att lyda, att passa in, att hoppa genom ringar, över plintar, sitta fin och låta styras. Friheten lekte med oss. Lekte en stund tills vi landade tryggt igen, tryggt i fångenskap.

Jag mötte någon, någon som ingen var lik, jag mötte någon som ville visa att friheten fortfarande fanns.

Pojken är ny.

Ovetande om vad som hänt och vad som kommer att hända.

Han undersöker.

Han har hittills varit fångad, störd av nånting, befunnit sig i ett tomrum.

I det nya vet han ingenting, varken om vad dom gör eller ska göra, vilka dom är eller kommer att vara.

Han, som pojken ska vara som, vill lära honom hur han ska vara, pojken försöker komma överens, argumentera, inte utmana, som han kanske borde.

Det är väl av kärlek?

Han hoppas.

Han försöker få pojken som han.

Pojken mötte någon som varit här längre än han. I det här sammanhanget som han blivit intvingat i.

Tryggheten tvingade honom. Osäkerheten och bekvämligheten tvingade honom.

Hit där han nu är ny och inte vet hans plats, vet inte hur han ska bete sig eller hur dom andra beter sig.

Han mötte någon, någon som varit här längre än han. Vem ska tryckas ner och vem ska hissas upp.

I freden har du möjlighet att välja vad du ska kämpa för.

Du mötte någon som inte varit här så länge. Här där allt är som du vill, här där du vet vad som händer. Du vet hur det ska gå till.

Jag är utelämnad till det som finns här. Det som finns här är inget som finns i tryggheten. Platsen är orörd. Inga lagar. Att gå här är en mållös vandring. Jag ser någonting som lockar, en sten, ett träd som fallit eller solen som lyser på ett annorlunda sätt. När jag går dit hör jag någonting annat, någon som springer iväg. Dit måste jag gå, helst tar jag av mig skorna, knyter ihop dom i skosnörena och hänger dom över axeln. Till en början gör det lite ont, kanske till och med rivs ett sår upp på fotsulan men det gör inte så mycket, känslan av att möta mossan, kottarna och stenarna står över smärtan av ett sår eller ett obekvämt underlag. Fötterna, såret och jag pratar med mossan, jorden och rötterna under marken. Här finns allt och allt lever i symbios. Här där allt annat bor. Utan att möta någon vet jag att alla bor här. Alla andra. Inte vi.

Men dom.

Gömmet sig.

Lämnar mig.

Fridfull.

Inget stör.

Allt som finns runt om finns för att lugna mig, gör mig bekväm.

Fridfull.

Alla kanter kommer till slut skavas bort så att allt får plats, tills allt blir så mjukt mot varandra, tills allt får plats i samma låda.

Snart växer vi ihop.

Det är första dagen. Här kommer alla våra kanter till slut skavas bort så alla får plats, tills alla blir så mjuka mot varandra att alla får plats i samma låda.

Jag är utelämnad till det som finns här. Det som finns här är inget som finns i tryggheten.

Platsen är orörd.

Inga lagar.

Att gå här är en mållös vandring. Till en början gör det lite ont, kanske till och med rivs ett sår upp.

Hör jag hemma här.

Utan att klaga.

Bara acceptera.

Jag är på väg över muren igen för att komma tillbaka till dit ingen jagar mig.

Där bara tanken fanns.

Jag tänker på när vi lekte

när vi levde

tystnaden ger plats åt överanalysen

allt där ute

jagas

jagar

vänder sig emot mig

det trygga

klår av mig

lägger mig ned.

jag tänker på när vi lekte

när vi levde